НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

17 лютого 2004
№ 6 (17)

e-mail: nacija@mail333.com

ЧАСОПИС КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ МІНІСТРУ ОБОРОНИ УКРАЇНИ ЄВГЕНОВІ МАРЧУКУ

Майор Ігор Піголь: “Мені прикро, що понад 18 років життя я віддав службі не українському народові, а купці скороспілих, нікчемних генералів...”

Пане міністре!

Вважаю за свій обов'язок звернутися до Вас у такій формі, в зв'язку з ситуацією, яка склалася в Збройних силах України, перед проведенням так званої «реформи».

Більшість офіцерів та прапорщиків нашої бригади констатує: реформування українського війська сьогодні немає, є планове знищення соціально незахищених військовослужбовців разом з їхніми сім'ями. І це гірка правда.

Нехтуючи здоровим глуздом, відкидаючи досвід інших країн світу, не володіючи інформацією щодо реального стану справ, Ви прийняли рішення про скорочення чисельності Збройних сил України за допомогою батога і шаблі.

Коли в нашу частину надійшла звістка про її розформування, я і мої товариші не могли в це повірити. Ми не могли собі уявити, що наш міністр може брехати. Адже Ви неодноразово заявляли, що під час військової реформи в Збройних силах залишаться кращі військові колективи.

97-ма Гвардійська полтавська механізована бригада завжди була однією з найкращих не тільки серед бригад Західного оперативного командування, а й серед частин Сухопутних військ ЗС України. Достатньо пригадати перші і на сьогоднішній день єдині в історії незалежної України тактичні навчання з бойової стрільби, на яких був присутній Президент України. Або мобілізаційні навчання 2002 року, які високо оцінив начальник Генерального штабу.

Ви знехтували суспільною думкою, узяли до уваги скоросплі доповіді недолугих генералів і припустилися професійної помилки. Чи не забагато „помилок" для одного міністра?

Чи не слід спершу було винести на розгляд парламенту зміни до Закону України „Про пенсійне забезпечення" і надати можливість військовослужбовцям отримувати мінімальну пенсію за вислугою 15 років, як це у свій час зробила республіка Білорусь?

Чому реформування армії реально розпочалося тільки з 2004 року? А що робилося 12 років поспіль? Хто понесе відповідальність за звільнення? Чому порожні тюрми? Чому ми, молоді військовослужбовці, повинні розраховуватися сьогодні своїми долями за чиюсь злочинну недбалість?

Як можна звільняти молодих перспективних командирів і залишати служити далі підполковників, полковників та генералів, які мають по 25 - 30 років вислуги?

Чи знаєте Ви, скільки за офіційними даними коштує сьогодні офіцерська посада? Від 400 до 700 доларів США. А як звичайні офіцери і прапорщики стають миротворцями, здогадуєтеся? Тут розцінки ще вищі. Запитайте про цей «кошторис» у своїх полковників та генералів..

Останнім часом я більше схиляюся до думки, що такий стан справ у нашому війську є невипадковим.

Міністерство оборони України тільки констатує факти і коментує події - жодного прорахованого упереджувального кроку з цього відомства не надходить. Ви чомусь завжди не встигаєте, поспішаєте і запізнюєтесь. А може, Ви це робите навмисне?

Збройні сили України не є гарантом державної безпеки. Сьогодні вони стали небезпечними для суспільства. Це зруйнований будинок у Броварах, це збитий літак над Чорним морем, це чудом вцілілий Артемівськ. Це корупція, хабарництво, безкарність...

Мені неприємно служити в такому війську, мені соромно дивитися цивільним людям у вічі, мені прикро, що понад 18 років життя я віддав службі не українському народові, а купці скороспілих, нахабних і нікчемних генералів.

З рештками поваги до Вас, як до людини, та з пропозицією терміново залишити займану посаду, врятувавши таким чином залишки честі і гідності Збройних сил України,

майор *Ігор Пиголь*,
м. Славута

Євген Марчук: „Пані Кириченко, співайте тепер

„То-ва-ри-шу полковнику мій синьоокий"!

Верховна Рада з подачі Є. Марчука та КПУ прийняла поправки до військового законодавства. Поширене серед українського вояцтва різних часів - козацтва, січового стрілецтва, гайдамаків Петлюри, бійців УПА - звернення „пане" вилучене з військових статутів на користь совєтського звернення „товариш".

То невже, панове-офіцери, і далі будемо чухати чуби і чекати, поки товариші-депутати поміняють тризуб на двоголового орла чи зірку?

БЕЗСМЕРТНІ

12 березня 2004 року мине рік, як відійшла у Вічність славної пам'яті Ярослава Стецько – незламна українська революціонерка, багатолітня голова Проводу ОУН, засновниця і голова Конгресу Українських Націоналістів впродовж 1992-2003 рр., депутат Верховної Ради України трьох скликань.

Її світлій пам'яті присвячується нарис з книги “Визначні постаті Тернопілля ”

5

В ТЕРНОПОЛІ ПОГРОЖУЮТЬ НАЦІОНАЛІСТАМ

В ніч з 5 на 6 лютого в Тернополі невідомими особами пошкоджено автомобілі - голови Тернопільської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів Володимира Ткача та депутата Тернопільської міської ради Ігоря Гірчака. Ввечері 4, ранком та ввечері 5 лютого п. Володимиру неодноразово погрожували по телефону.

Напередодні Володимир Ткач, виступаючи на віче 25 січня, оприлюднив наміри місцевої влади таємно провести в Тернополі форум на підтримку реформи державного устрою.

Силами регіонального відділення блоку Віктора Ющенка „Наша Україна" 27 січня біля драмтеатру, де мав відбутись т.зв. форум, було виставлено пікет. Форум в Тернополі не відбувся. Не зважаючи на це оргкомітет подав у центральні ЗМІ спотворену інформацію.

Після цих подій зібралась позачергова сесія Тернопільської міської ради. Був створений оргкомітет по проведенню 8 лютого віча на тему: «Ставлення Тернопільської громади до конституційної реформи в Україні», в якому працювали Володимир Ткач та Ігор Гірчак. Багатотисячне віче Тернополя одностайно засудило спроби владного режиму внести в Конституцію України антинародні поправки.

Тернопільська обласна організація КУН розцінює погрози Володимиру Ткачу та заподіяну йому матеріальну шкоду як переслідування за політичні погляди і вимагає від правоохоронних органів притягнути винних до відповідальності.

Секретаріат Тернопільської ОО КУН

Шеф-редактор
Олексій Івченко

Видавець
Конгрес Українських Націоналістів

Засновник
Степан Брацюнь

Редакційна колегія
Іван Белебеха
Іван Головацький
Ігор Лосєв
Анатолій Погрібний
Степан Семенюк

Реєстраційне свідоцтво:
Серія **КВ** № **7970**
видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Наша адреса: **01001**
вул. Хрещатик, 21,
пом. 111, м. Київ
тел./факс (044)229-78-08
e-mail:
nacija@mail333.com

Передплатний індекс:
09715
Банківські реквізити:
СПД Брацюнь Степан Іванович,
р/р №26001016925980
в банку
"Фінанси і кредит", ТОВ
м. Київ МФО 300131
ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 631
Наклад 60000 примірників

Головний редактор
Микола Гук

МИ НАПЕРЕДОДНІ ДОСТРОКОВИХ ВИБОРІВ АБО СУПЕРМАСШТАБНОЇ ПРОВОКАЦІЇ

Україну в ці дні шокувала вістка: українську редакцію "Радіо "Свобода" викидають з ФМ-діапазону. Приводи, під якими новий генеральний продюсер радіостанції "Довіра", знаний фахівець з контрпропаганди та боротьби з українським націоналізмом радянських часів, а тепер канадський громадянин Сергій Кічигін вважає за потрібне негайно припинити співпрацю зі "Свободою", викликають в обізнаної людини гомеричний регіт: ефір "Довіри" має два протилежні формати – молодіжну поп-музику та інформаційні програми "Свободи", розраховані на більш дорослий люд, а це спричиняє втрату слухачів; програми "Свободи" розраховані переважно на чоловіків, а "Довіра" працює переважно на жінок; програми "Свободи" монотонні, застарілі за формою, а "Довіра" працює в іншому, дуже сучасному форматі. Перепрошую, але ні в Варшаві, ні в Чикаго, ні в Брюсселі не доводилося чути нічого схожого. Зараз "Свободу" регулярно слухає 8,5% всієї української слухацької аудиторії. У США добрим показником ФМ-станції вважаються 3-5%. Коментарі зайві.

Впадає в око, що Сергій Кічигін при цьому фактично висунув ультиматум "Свободі", а відтак – й американському уряду, який фінансує цю станцію ("Довірі" за трансляцію передач "Свободи" перепадає $200.000 щорічно). Найближчим часом, за словами Кічигіна, або "Свобода" погодиться на "зміну формату програм" (очевидно, щоб робити їх під "Русское радіо"), або трансляція програм "Свободи" буде "тимчасово припинена". Слід розуміти, до того часу, поки Америка не капітулює перед СДПУ(о), якій вірно служить знаний контрпропагандист.

Але оце "тимчасово" наводить на певні думки. Постійне вживання саме цього словосполучення у всіх заявах Сергія Кічигіна та брутальне прагнення негайно припинити мовлення української "Свободи" на ФМ-хвилях, грубо порушивши чинний контракт (що неодмінно буде оскаржене у суді), означають, що ми стоїмо на порозі політичної бурі. На цю ж думку наводить і ціла низка акцій останнього часу проти незалежних та опозиційних мас-медіа: несподіваний "наїзд" санепідстанції на Радіо Рокс, яке транслювало засідання Верховної Ради в прямому ефірі "Громадського радіо"; удар по "Сільських вістях"; зовсім свіжа інформація від Віктора Ющенка, що 5-й телеканал готуються позбавити ліцензії на телемовлення тощо.

Директор програм політичного і стратегічного планування "Свободи" Джеф Трімбл підкреслив: "Рішення радіо "Довіра" - це політичний акт, спрямований проти демократії, проти свободи слова і свободи мас-медіа". Діагноз точний.

Отже, простежується тенденція: в авральному порядку саме зараз на певний час позбавити популярні незалежні ЗМІ самої можливості спілкування з аудиторією. При цьому зрозуміло, що санепідстанція не зможе довго тримати під прицілом Радіо Рокс (навіть у разі, якщо до неї підключаться ще і пожежники); суд вищої інстанції буде змушений скасувати рішення щодо "Сільських вістей", ухвалене юридично безграмотно; "Свобода" знайде з часом способи вийти на ФМ-діапазон. Навіщо ж така поспішність? Висновок може бути тільки один: дострокові вибори. Президентські або парламентські. Або й ті, й інші – та ще разом із референдумом. Або (чи на додачу) – підготовка якоїсь супермасштабної провокації, можливо, в Криму (нагнітання напруженості там відчутне останніми тижнями) плюс "викриття" якоїсь "націоналістично-терористичної організації" десь на Галичині. А загалом – створення передумов для безперешкодної маніпуляції громадськими настроями українських громадян у ближчі два-три місяці. Отож: якщо з українського ефіру витісняють українську ж "Свободу", значить, на черзі політична буря.

Віктор Стриж

ПОЛІТИКИ ГРАЮТЬСЯ З ВОГНЕМ

У Криму триває між кримськими татарами і російськими козацькими формуваннями етнічний конфлікт, пов'язаний з розподілом землі. Ще до сталінської депортації татар як „зрадників радянської влади" цей народ становив більшість населення південного берега півострова. Повернення татар збіглося в часі з розпаюванням землі. За законом, землю можна було давати тільки тим, хто на момент розпаювання був членом КСП. Звичайно, кримські татари, яких силоміць в 1944 р. вивезли з рідного краю, ніяк не могли бути членами кримських КСП. Кримська влада, побоюючись протестів, нібито почала щось робити для відновлення справедливості, але більше про людське око. Татари писали заяви на виділення їм земельних ділянок на південному березі Криму під забудову і терпляче чекали роками. Але незабаром репатріанти помітили, що для всіляких „крутих", депутатів, юридичних і фізичних осіб „братньої" Росії землі цілком вистачає. Сотні гектарів легко переходили у власність цих суб'єктів. Кримські татари почали влаштовувати пікети, демонстрації й брати землю, не чекаючи рішень місцевої влади.

У Судаку вони виступили під гаслом: «Припинити розпродаж землі!» і «Землю Судака – судакцям!» Зверніть увагу, не «кримським татарам», а судакцям, себто місцевим мешканцям, а не іноземцям з «братніх» країн. Саме в цей момент на сцену вийшло так зване «кримське козацтво». Однозначно проросійське і однозначно антиукраїнське. Ці напіввійськові загони почали формувати представники кримської комуністичної номенклатури ще на початку 90-х для підтримки акцій, спрямованих на відокремлення Криму від України.

«Козаки» провокували бійки з татарами, і це було дуже зручно для корумпованої місцевої влади, яка продавала землю «браткам» зі сходу, а на незадоволених татар нацьковувала бешкетників у штанах з лампасами. ЗМІ при цьому повідомляли, що татари знову ускладнюють міжнаціональні взаємини, створюють конфліктні ситуації.

Звичайно, до справжнього козацтва, не лише до українського, але й до російського, ці загони штурмовиків не мають ніякого відношення. Кримського козацького війська ніколи не існувало. Створені формування правильно було б назвати «козацьке військо Кримського обкому КПСС». Їх активно використовував сепаратистський президент Криму Юрій Мєшков. Сьогодні ці шовіністичні загони потрібні для залякування кримських татар і всіх прихильників української державності. Навіть серед кримського начальства з'явилося розуміння, що це може спровокувати на півострові Боснію, Карабах і Косово разом узяті.

Є багато зацікавлених у розпалюванні етнічного багаття в Криму. Це й деякі дуже „дружні" сусідні країни, та й окремі українські політики, яким заворушення в Криму потрібні як підстава для оголошення надзвичайного стану та скасування президентських виборів 2004 р. Але такі політики, через їхній егоїзм і розумову обмеженість, навіть не уявляють, з чим граються...

Микола Чорноморенко

ОДЕСА-БРОДИ: РАДІТИ ЩЕ ЗАРАНО

Кабінет Міністрів України нарешті визначився з напрямком нафтопроводу Одеса-Броди: він буде транспортувати нафту Каспію до польської території й далі на Захід.

Деякі газети вже назвали те, що сталося, перемогою українців над малоросами. Зарано. Янукович, Клюєв та інші, як справжні малороси, зробивши крок уперед, хочуть зробити два кроки назад. Вони вирішили цю стратегічно важливу магістраль віддати в концесію, себто під управління іноземних компаній. Імовірно, російських. Нинішня ж бо влада без Москви не може.

З маршрутом транспортування також не все однозначно. Російська нафтова компанія ТНК заявила, що буде й далі спонукати Україну до використання нафтопроводу в зворотному напрямку - транспортувати російську нафту до Одеси. Як вони вміють „переконувати", ми знаємо. Останній раз вони нас переконували на Тузлі. Нас не переконаєш, а Кучму таки „взули". Все поздавав. Кажуть, тимчасово, на 2-3 роки, поки все вирішиться з нафтою Каспію. Дурять. Причому дуже нахабно. Російська нафта має велику кількість шкідливих домішок, тому її називають „важкою". Каспійська нафта таких домішок не має, тому її називають „легкою". Якщо бодай нетривалий час транспортувати „важку" нафту, то трубопровід буде настільки загиджено, що він стане непридатним для заповнення його „легкою" нафтою. Російські ділки цього не знають? Знають, тому й пропонують. Щоб назавжди зробити транспортування каспійської сировини територією України неможливим. Себто, знищити конкурента, і не лише економічного, але й геополітичного. Адже нафтопровід, що в перспективі зможе перекидати до Європи до 40 млн. тонн нафти, зробить менш залежними від Росії як Європу, так і Україну. А це означає, що російська політика диктату, тиску, економічного шантажу послабне. Тому московити готові не шкодувати грошей, щоб назавжди заблокувати будь-які спроби України зменшити енергетичну залежність від Москви.

Знову грають московські сурми, закликаючи до бою російську „п'яту колону" в Україні, в Адміністрації президента, в парламенті, в уряді. Днями нагадав про себе Анатолій Кінах. Можливо, забули, хто це такий? Був у нас прем'єр після комуно-медведчуківського заколоту проти Віктора Ющенка. Пан Кінах нічим на цій посаді не відзначився, крім хлібної кризи. За це й досі не відповів. Проте виступає як голова сумнівної контори УСПП (Українська спілка промисловців і підприємців). Він також пропонує тимчасово заповнити нафтопровід Одеса-Броди російською нафтою. Хіба колишній прем'єр не знає, які то матиме наслідки?

Сьогодні ми не маємо підстав радіти. Долю стратегічно важливого нафтопроводу Одеса-Броди в інтересах України не визначено. Надто вже потужні сили кинулися відвертати його від Європи, намагаючись прив'язати до Росії. Безперечно, за наявності твердої патріотичної влади кулуарні з'ясувки навколо цієї магістралі вже давно припинились би.

Мирослав Плай

КОЛИ НА ДОХОДИ ВІД ВАУЧЕРІВ ПОЇДЕМО НА КАНАРИ?

Українці на 80 – 90% - люди бідні. Кожна нова ера Леонідів, в усобленні наших президентів, починалася з обіцянок, що через два роки жити буде краще. Не говорили, правда, кому.

Особливо цинічно і безсоромно обдурили народ під час ваучерної приватизації. Нам казали, отримай ваучер, вклади його, куди вважаєш за потрібне, та чекай на доходи, а далі, українцю, можеш на відсотки їздити на Канари. На Канари ми так і не їздили, бо досі чекаємо на ті доходи...

Згадаймо, вартість державного майна, яке підлягало приватизації, становила 2171 млрд. крб. Ваучерів було випущено на 70% від цієї суми, тобто на 1520 млрд. Вартість одного ваучера була 30 тис. крб., а оскільки в державі, щоб замести сліди розкрадання, було включено механізм гіперінфляції, то скоро ваучер став коштувати вже 1млн. 50 тис. крб. Для порівняння: одна спиця до велосипеда коштувала 15000 крб., тобто вартість, ваучера звелася до ціни двох спиць. Раптово згорілі в ощадбанках і 74,2 млрд. руб., які мали інвестиційну вартість вищу за долар. Зробивши основну масу людей бідними, влада дала індульгенцію на небачену спекуляцію, корупцію і великомасштабні афери. Нафта, газ, електричний струм, метал - все, як в аеродинамічну трубу, вилетіло на Захід. В Україну приїхала сила-силенна консультантів, які розсілись на всіх щаблях влади і давали ''цінні" вказівки, як законно грабувати, та й самі нічим не гребували. Приміром, будучи консультантом Л. Кучми, харківський нібито бізнесмен, а в недалекому минулому зек, за кошти від афер зміг постити в Ізраїлі навіть мінору з чистого золота вагою 736 кг. Ото були масштаби...

Ваучерна приватизація в Україні стала грандіозним фінансовим шахрайством влади і мала одну мету: грабувати. У ті часи став крилатим вислів Кучми: "Крадуть, але в рамках закону". Такими законами він сипав направо і наліво, маючи т.з перехідні повноваження.

Влада підмінила державотворення звичайною злодійською „малиною", що потягло за собою економічний геноцид корінної нації в Україні. За це можновладці усіх рівнів будуть відповідати перед законом.

Б. Дяків, голова Харківської ОО КУН

НАБОЛІЛО

Кучма висловив побоювання за свою долю

Таку назву має стаття у російській “Независимой газете”. Як пише газета: “Президент України боїться бути зміщеним у результаті змови прозахідних сил. Леонід Кучма вперше відкрито пішов на конфлікт із Заходом, привселюдно обвинувативши його в провокуванні ряду великих політичних скандалів, у яких фігурувало ім’я українського Президента, а також у намірі провести свого ставленика на посаду Президента України.”

Ця заява, що пролунала в програмі “Епіцентр” на телеканалі “1+1”, стала, по суті, відповіддю на недавнє рішення Парламентської асамблеї Ради Європи з приводу конституційної кризи в Україні, а також на різку критику на адресу офіційного Києва з боку Держдепартаменту США.

„Усе це виглядає як відверта дискредитація, що має чітку мету і легко прогнозовані наслідки”, - зазначив Кучма. Правда ж у тому, що більшої дискредитації України в очах міжнародної громадськості, до якої безпосередньо долучився Кучма за 10 років свого правління, важко собі й уявити. Та й узагалі, як можна бути Президентом країни, якщо ти не поважаєш її мову, звичаї і увесь час тягнеш руку за Москвою? У новітній українській історії роки правління Леоніда Даниловича будуть позначені, як роки “великої Руїни”.

На якій війні гинуть українці?

У 2003 році в Україні 70 тис. 907 людей загинуло від нещасних випадків, убивств і інших зовнішніх чинників у побуті або покінчило життя самогубством (148,3 на 100 тис. чоловік). З них 46 тис. 243 чоловік - жителі міст, 24 тис. 664 - сільської місцевості.

За даними Держкомстату України, лідирують по смертності від нещасних випадків, вбивств, самогубств і інших зовнішніх чинників у побуті Донецька (8 тис. 108 осіб), Дніпропетровська (5 тис. 846) і Харківська (4 тис. 730) області.

По смертності в сільській місцевості першою йде Одеська область (1 тис. 634 людини), за нею - Вінницька (1 тис. 402), Полтавська (1 тис. 371) і Київська (1 тис. 335) області.

Що стосується причин смерті, то в 2003 році в Україні від нещасних випадків, пов’язаних з транспортом, загинуло 9 тис. 70 людей, внаслідок отруєння алкоголем 9 тис. 154, інших випадкових отруєнь 4 тис. 505, нещасних випадків під час лікування 47, випадкових падінь 3 тис. 84, нещасних випадків, викликаних вогнем, - 2 тис. 341, нещасних випадків на воді - 3 тис. 432, випадкового механічного задушення, закупорки дихальних шляхів 2 тис. 849, нещасних випадків, викликаних вогнепальною зброєю, - 41, від електричного струму - 798, самогубств і самопошкоджень -12 тис. 307. Внаслідок вбивств і умисних пошкоджень, нанесених іншою особою, загинуло 5 тис. 254, голодування -12 і інші.

Забороняють пісню

13 лютого в селі Калашниках Полтавського району було зірвано концертну програму “Роде наш козацький” та демонстрацію фільму, які організовували блок В.Ющенка “Наша Україна”.

Незважаючи на попередню домовленість, керівництво села, виходцем з якого є голова Полтавської райдержадміністрації Василь Степенко, не дозволило провести захід у сільському Будинку культури.

Близько 100 мешканців Калашників поставили підписи під зверненням до сільського голови з проханням дозволити провести в селі концерт. Та, прийшовши увечері до Будинку культури, люди побачили, що його двері зачинені. Сільський голова особисто звернувся до учнів місцевої школи, щоб вони та їхні батьки не йшли на концерт.

До Калашників 13 лютого приїхали музиканти, співаки й гумористи – народні й заслужені артисти України, лауреати міжнародних конкурсів, а також автори фільму “Варвара Ющенко з Хоружівки”, який розповідає про життя 85-літньої сільської вчительки і якого не демонструє українське телебачення.

Жалюгідний стан селян Одещини

Одеська обласна держадміністрація та її керівник С. Гриневецький широко розрекламували програму „Регіональна ініціатива”, яку нині представляють не інакше, як програму порятунку села.

Тим часом про реальну ситуацію в регіоні свідчать факти майже повного спустошення сіл, вимирання селян від нестерпного життя. Тільки за 2002 рік сільське населення Одеської області втратило 1821 селянина, з них дітей до 14 років – 66. У селах залишилися переважно старі пенсіонери, які не здатні обробляти землю, і вона за безцінь переходить в руки тих, для кого є далекими плани відродження агропромислового комплексу. Молодь позбавлена можливостей реалізувати себе, не має перспективи. З села тікають ті, хто з дитинства отримував у спадок від батьків любов до землі. Села вимирають... Вимирає грунт українства, бо традиції українського народу селянство зберігало і передавало у спадок...

Селяни досить часто не мають хліба до столу, а владні чиновники (в тому числі найвищого рівня) знаходять можливість будувати маєтки на березі Чорного моря і оголошують різні програми, на зразок „Регіональних ініціатив”...

Чи доживе село в Одеській області до 2006 р., коли планується остаточно реалізувати всі пункти програми „Регіональна ініціатива”, за умови такого злочинного ставлення до його проблем?

Підпірка інформацій підготовлена за матеріалами преси

Чи допоможуть Морозу його „ляхи”?

Колись Тарас Бульба питав свого молодшого сина: «Ну що, синку, допомогли тобі твої ляхи?» Амбітний лідер соцпартії вирішив піти шляхом П. Симоненка, який утворив політичний тандем з В.Медведчуком.

Що ж, ліві практично розвалили опозиційну четвірку. Можна зрозуміти обурення Віктора Ющенка та Юлії Тимошенко аморальним вчинком Олександра Мороза. Існувала чітка домовленість між усіма членами опозиції про спільні дії під час так званої позачергової сесії Верховної Ради. Але соціалісти разом з комуно-кучмістами проголосували солідарно, не вимагаючи скасування „дикого” голосування 24 грудня.

В результаті було ухвалено рішення про збереження норми про всенародні вибори президента, але з обрізаними повноваженнями. Крім того, цим голосуванням було прикрито, легітимізовано, узаконено „дике” голосування 24 грудня, отже, схвалено політреформу за схемою Симоненка-Медведчука. За цим проектом Президент України, обраний народом, стає „англійською королевою” без реальної влади, а майже вся влада передається прем’єр-міністрові, якого обиратимуть комуно-кучмісти у Верховній Раді. І вони, маючи більшість голосів, оберуть прем’єром з розширеними повноваженнями або Кучму, або Медведчука, або Януковича, як вже там ця трійця між собою домовиться. Тобто український народ обере главу держави, а керувати Україною будуть зовсім інші особи. Це ще одна спроба пошити українців у дурні, в якій активну участь взяв Олександр Мороз. Треба казати правду. Є тільки одне визначення його вчинку: зрада. І не лише колег з опозиційного середовища, але й власних товаришів із Соцпартії, які вели людей на демонстрації під гаслом: «Україна без Кучми», бо мався на увазі не тільки Кучма, а насамперед створений ним режим. Олександр Мороз дав цьому режимові ще один шанс.

Напередодні свого удару в спину опозиції Мороз відвідав Медведчука. Ми не знаємо, про що йшлося на цій «таємній вечері». Але ми добре бачимо результат. Як радісно повідомив у телеефірі олігарх Волков: „Опозицію повністю розколото”. Мороз дуже хоче бути президентом, навіть з дуже обмеженими повноваженнями. Так кажуть ті, хто його знає. За його плечима стоїть такий діяч СПУ, як Йосип Вінський, якого вважають одним з головних організаторів цього політичного віражу соціалістів. Частина соціалістів на чолі з Юрієм Луценком, одним з лідерів кампанії „Україна без Кучми”, відмовилась брати участь в голосуванні на користь комуно-кучмістів.

Подивимось, чи допоможуть Морозу його „ляхи”…

Євген Степанюк

МОВА ПРО МОВУ, А НА ГАДЦІ – ВИБОРИ

У газеті „Галицька зоря”, що видається в Дрогобичі, недавно під рубрикою “Програма уряду в дії” було надруковано статтю Івана Прищепи “Утвердження української мови як державної в гуманітарній політиці Кабінету Міністрів”. Написано її для того, щоб переконати українських виборців, насамперед довірливих “західняків”, у тому, що нинішній уряд піклується тепер і ще більше піклуватиметься в майбутньому про українську мову яка є умовою і символом української незалежності.

У статті наводиться вражаюча статистика „успіхів” української мови в дошкільному вихованні й освіті, згадано й українознавство, яке урядом Януковича буцімто послідовно й цілеспрямовано впроваджується у всі сфери життя. Одне слово, **тут такі** досягнення й перспективи... А дехто, позичивши в Сірка очі, щось там плете про занепад української культури, зневагу до державної мови, катастрофу національного кіно і т. ін.

Однак якщо так добре, то чому так погано?

Чому Кабінет Міністрів, почавши за прем’єрства В. Пустовойтенка проводити засідання українською мовою, за прем’єрства В. Януковича знову перейшов на російську?

Чому, існує потворне явище “азаровщини”: демонстративне небажання говорити українською мовою?

Навіщо уряд підготував ще один законопроект про мови, якщо у Верховній Раді таких вже є п’ять (у трьох із них передбачається надання російській мові державного (офіційного) статусу)?

Чому уряд нічого не робить для того, щоб не порушувалася Конституція України (стаття 10) і виконувався чинний Закон “Про мови в Україні”? Якби хоч він належно запроваджувався, то мовна ситуація в Україні виглядала б значно краще. Звичайно, міняти закони легше, ніж їх виконувати, тому в Україні сьогодні на 8 українських книжок припадає 92 російські. Такі ж пропорції на телебаченні, радіо, у пресі.

Як збирається допомагати українській мові уряд В. Януковича?

Чи не так, як “допоміг” школі № 36 у Донецьку, яку, попри обіцянки прем’єра і недавнього губернатора Донеччини, таки задушили шовіністи?

Чому в Автономній Республіці Крим на підтримку російської (часто антиукраїнської) преси виділено понад мільйон гривень, кримськотатарської - понад 90 тисяч, а для єдиної україномовної газети “Кримська світлиця” - жодної копійки?

Таких запитань можна поставити чимало. Зрештою, це може зробити будь-який читач, здатний аналізувати і співставляти. Тому насамкінець запевнимо Прищепу (можливо, це не прізвище, а псевдонім з натяком на те, що цей автор - майстер **прищеплювати** замовні погляди і тлумачення), що дрогобицька публіка ще з совєтських часів розуміється на окозамилювальній статистиці. Прищепа вказує на кількість шкіл, а треба би навести й кількість учнів. Адже школи з українською мовою викладання в основному розміщені в сільській місцевості і налічують здебільшого 100 - 200 учнів. А російськомовні школи в містах мають по 1,5-2 тисячі.

Проте, чого не скажеш і не напишеш, коли є оплачене завдання забити баки потенційним виборцям, спрямувати їхню свідомість у потрібному напрямку. “Але ж навчилися брехати!” - реагують на таке виборці, бо також навчилися відрізняти правду від агітації.

Представництво блоку Віктора Ющенка на Дрогобиччині

ЗАХІДНА ЄВРОПА: росіяни йдуть!

Не так давно голова однієї з комісій італійського парламенту Паоло Ґудзанті виступив із сенсаційною заявою, що “впродовж багатьох років Радянський Союз керував Італією через своїх “агентів впливу” у сфері політики, культури, журналістики, котрі виконували вказівки з Кремля. Найжахливішим, - підкреслив Ґудзанті, - у цьому є не тільки шпигунська діяльність, яка велася на території Італії на користь СССР, але передусім прямий вплив, який справлявся на характер законів, орієнтацію газет, на соціальне, політичне та економічне життя Італії. Є інформація про те, що Ді Мартіно свого часу став секретарем Італійської Соцпартії за сприяння КПРС. І цей факт має документальне підтвердження”. Роком пізніше, після ухвалення закону про створення парламентської комісії Ґудзанті з розслідування діяльності в цій країні російської мафії, повністю виправдовуються мотиви її створення. За словами Ґудзанті, помітно, що дехто у правлячих колах відчуває острах, прямо пропорційний фактам, які ще можуть відкритися із новою хвилею російського проникнення в країну, де тепер пліч-о-пліч ідуть московська мафія і спадкоємець КГБ - ФСБ.

Схожа ситуація у Франції. Практично те саме й у Німеччині. Околиці Берліна перетворилися на поле діяльності російської наркомафії, і тільки за минулий рік там було викрито понад 40 “явочних квартир”, де наркокур’єри передавали свій товар дрібним розповсюджувачам; тут збиралися і представники різних російських кримінальних “бригад”. Проте, на думку речників німецької поліції, у тенета облав потрапляє тільки дрібненька рибка, організатори справи лишаються за лаштунками. А на додачу визволяти кожного заарештованого члена російської мафії одразу кидається чимало адвокатів, журналістів і навіть депутатів Бундестагу.

Анонімний інспектор поліції, який дав інтерв’ю журналу “Шпігель”, зауважив, що не менше 30-40 депутатів німецького федерального парламенту наразі пов’язані із російською мафією, а дехто, можливо, водночас і з московськими спецслужбами.

“Росіяни йдуть!” - б’ють на сполох незалежні європейські газети. “Що буде з Європою, якщо Путіну вдасться те, що не вдалося Сталіну, - поставити її під свій контроль зсередини, “м’якими” й тихими формами - через корупцію, засилання агентів і замовні кампанії в мас-медіа?”. Втім, щоб одержати відповідь на це запитання, їм варто було б розпитати українців - що несе європейським народам російське володарювання, - не має значення, біле чи червоне.

Віктор Стриж

Слава Стецько (Анна-Євгенія, дівоче прізвище — Музика) була однією з найвідоміших українських політичних постатей, найпомітнішою жінкою на політичному видноколі у другій половині минулого століття та на зламі тисячоліть.

СЛАВА СТЕЦЬКО

ПОЛІТИЧНА І ДЕРЖАВНА ДІЯЧКА

Народилася 14 травня 1920 року в с. Романівка Теребовлянського району в селянській родині. З відзнакою закінчила українську гімназію в Теребовлі і гуманітарний ліцей. Працювала директором школи в Юшківцях.

З 1941 р. навчалася у Львівській політехніці, згодом — на правничому відділі Мюнхенського Українського Вільного університету. Магістр політичних наук. Під час вимушеної еміграції закінчила мовні студії (англійської та французької мови) при Правничому німецькому інституті. Володіла десятьма мовами. Вона керувала пресовим бюро АБН, була редактором журналу «ABN — Corresponondens», квартальника «Ukrainian Revier», співорганізатором Європейської Ради за свободу (ЄРС).

Активно працювала у націоналістичному підпіллі: була референтом з питань культури міської управи. На початку 1940-х років очолювала жіночу мережу юнацтва ОУН-самостійників-державників.

Після проголошення у Львові 30 червня 1941 року Української Держави та утворення її уряду на чолі з Ярославом Стецьком вона брала активну участь у державотворенні. З цього моменту її політична діяльність тісно переплелася з діяльністю цього борця за українську державність, вона виконувала обов'язки його референта.

Після ліквідації фашистами відновлюваної української держави Анна Музика знову повернулася до підпільної роботи. У 1942—1944 роках разом із К. Зарицькою розбудовувала мережу Українського Червоного Хреста при УПА.

Навесні 1943 року у Львові була заарештована окупаційною німецькою владою і деякий час перебувала в ув'язненні.

З 1944 до 1992 року перебувала у вимушеній еміграції. В І945 році Слава Стецько за завданням Проводу ОУН врятувала у Відні тяжко пораненого Ярослава Стецька від переслідування НКВС і смерті, а в 1946 р. стала його дружиною.

Працювала в структурах закордонних частин ОУН та Антибільшовицького блоку народів (АБН). У 1948—1953 — член Центральної управи СУМ, з 1968 — член Проводу ОУН, керувала сектором зовнішньої політики.

Сприяла розвитку політичної думки в діаспорі, у зустрічах з лідерами ряду держав світу, пропагувала і відстоювала ідею української самостійності (зокрема, зустрічі з Чан Кай Ші, президентами США Дж. Картером, Р. Рейганом, президентом Філіппін Маркосом та ін.)

Після смерті чоловіка очолила АБН.

Коли Україна стала вільною, Слава Стецько повернулася на Батьківщину. У 1992 році VIII Великий Збір обрав її головою Проводу ОУН, і того ж року вона ініціювала створення української націоналістичної політичної партії — Конгресу Українських Націоналістів (КУН). На Установчому з'їзді 1993 року Славу Стецько обрано головою КУН, і на цій посаді вона залишалась до останнього дня свого життя. З 1993 р. Слава Стецько — почесна громадянка м. Львова.

Діяльність Слави Стецько, її боротьба, великі заслуги й авторитет високо поціновувались українським народом, її обирали депутатом Верховної Ради України в 1997, 1998, 2002 роках. Як найстарший за віком депутат, вона проголошувала присягу народного депутата України в день відкриття перших сесій парламенту в 1998 та 2002 роках. У Верховній Раді сприяла створенню депутатського об'єднання «Нація і держава». Брала участь у створенні виборчого блоку «Національний фронт».

Найбільшу любов і пошану до Слави Стецько український народ виявив у день її 80-ліття: в цей день у колишньому Будинку Центральної Ради — нині Будинку вчителя, її вітали найвищі посадові особи Української держави, лідери політичних партій, члени і провідники Конгресу, українська громадськість.

«Слава Стецько є символом України, символом боротьби за її незалежність... В державному житті — це діяч, який весь час наполягав на одному — побудувати незалежну Україну» (Ігор Юхновський).

«Вона — ціла доба складної історії боротьби за нашу державну незалежність... Ми повинні використовувати те, що вона зробила для побудови української України» (Борис Тарасюк).

«...Вона всіх нас пробудила до усвідомлення, що націоналізм — це необхідна умова розуміння своєї ролі і суті кожного українця, як будувати свою державу, бо немає держави без націоналізму корінної титульної нації. Слава Стецько - це людина, яка багатьох навчила дивитися правдиво на життя. Відійшла в історію велика постать, справжня українка, людина, яка тримала на своїх плечах великий страшно важкий хрест відповідальності, несла його сумлінно і чесно" (Анатолій Мокренко).

Померла Слава Стецько 12 березня 2003 року після важкої хвороби в Мюнхені. Похована 16 березня 2003 року на Байковому кладовищі в Києві.

Богдан Савків

Слава Стецько серед визначних постатей Тернопілля

Тернопільське земляцтво Києва презентувало унікальне видання - "Визначні постаті Тернопілля", над яким ентузіасти-укладачі - кандидат мистецтвознавства, професор Ольга Бенч та доктор біологічних наук Віра Троян за підтримки багатьох інших людей працювали кілька років. У своєрідній енциклопедії вперше зібрано інформацію про видатних людей Тернопільської землі, - а вона на них надзвичайно багата: письменників, науковців, громадських діячів, духовенства, вчених, акторів, музикантів... Це ті, хто народився на Тернопіллі і своєю працею упродовж життя залишив вагомі здобутки у різних сферах діяльності. Особливу увагу приділено родовим гніздам, якими так щедро рясніє цей край і які були осередками стійкості нашого народу в часи бездержавності й творили основи національної культури та суспільного ладу, як-от: родина Барвінських, родина Галущинських, родина Рудницьких, брати Бойчуки, брати Наливайки, брати Гірняки і інші.

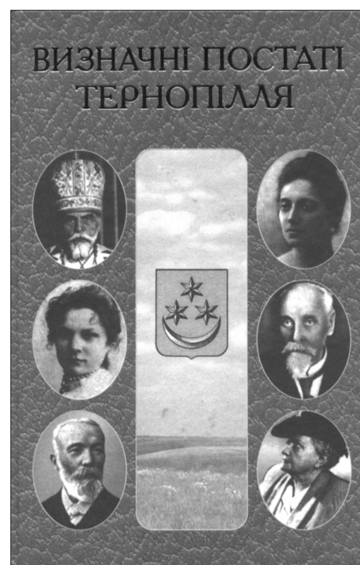
З Тернопілля й світлої пам'яті подружжя Ярослава й Слави Стецьків - політичних і державних діячів, навіки закарбованих в історію українського визвольного руху. Тернополянами були першовідкривач Х-променів Іван Пулюй, всесвітньо відома співачка Соломія Крушельницька, талановитий художник Яків Гніздовський, засновник Українського інституту Америки Володимир Джус, мужній правозахисник Михайло Сорока, - зрештою, кожна із 138 висвітлених постатей справді гідна пошанування нащадків і наслідування. А ювілеї двох із них: ентомолога, політичного й культурного діяча Олександра Неприцького-Грановського, що був свого часу головою Центральної управи Організації державного відродження України і брав участь в установчій конференції ООН у Сан-Франциско, та фізика, винахідника Олександра Смакули - відзначаються під егідою ЮНЕСКО.

Дуже прикро й гірко, що майже половина із названих у книжці достойників, рятуючись від переслідування радянської тоталітарщини, змушена була емігрувати з України і працювати в інших державах. Як із цього приводу не згадати слів О. Грановського: "Без вільної України не може бути вільної Європи, а без вільної Європи не може бути ні сталого спокою, ні економічного добробуту в цілім світі. Без розподілу Російської імперії на вільні держави Росія завжди буде загрозою вільним державам світу".

Зараз стало модно творити всілякі "Хто є хто" - із чиновництва, з третьорядних, але грошовитих "діячів" різних галузей і сфер: даєш гроші - "входиш у вічність".

Тернополяни звершили чисту справу. Про кожну персоналію книжки можна писати окремий том - і, думаю, це буде колись зроблено. Видання йде у школи й бібліотеки області як дар столичного об'єднання рідному краю: прекрасний взірець для наслідування іншими земляцтвами .

Воістину : щоб любити - треба знати.

Наталка Поклад

У Грузії — арешти, в Україні — мрії

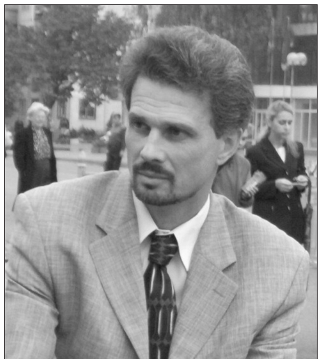
Генеральна прокуратура Грузії затримала фінансового директора Тбіліської електрокомпанії „Теласи" І. Кутідзе, який підозрюється в ухиленні від сплати податків. При спробі виїхати з країни грузинські прикордонники затримали першого заступника гендиректора гірничо-збагачувального підприємства „Маднеулі" В. Чхеїдзе. Його також обвинувачують в ухиленні від сплати податків в особливо великих розмірах. Гендиректор „Маднеулі" З. Лобжанідзе з початку грудня минулого року перебуває за кордоном. Під вартою найближчим часом може опинитися й міністр освіти Грузії О. Картозія. За звинуваченням у корупції правоохоронні органи Грузії вже затримали міністра енергетики Д. Мірцхулава і міністра транспорту М. Адеїшвілі.

Маємо надію, що після виборів нового Президента України і в нас правоохоронні органи запитають у бакаїв, суркісів, пінчуків, медведчуків про походження їхніх мільярдів.

Наш кор.

Захистимо Ігоря Ліхового

Рік підготовки до 190-ї річниці нашого генія і пророка

Тараса Шевченка можновладці від культури розпочали зі зняття з посади директора заповідника і музею Тараса Шевченка Ігоря Ліхового, а на його місце поставили ставленика СДПУ(о).

Я 30 років водив екскурсії на це святе місце над Дніпром, і мені відомий вагомий внесок Ігоря Ліхового у розбудову музею і заповідника. Він розкрив багато білих плям, пов'язаних як з Кобзарем, так і з історією Чернечої гори, зокрема в часи німецької окупації Канева. Така активність, а ще політична орієнтованість на підтримку Віктора Ющенка, очевидно, й не сподобались можновладцям.

Я, мої друзі, всі члени Конгресу Українських Націоналістів протестуємо проти звільнення Ігоря Ліхового з посади директора заповідника і музею Тараса Шевченка в Каневі.

Богдан Павлів

Геть ката

Новоушицька районна організація КУН, де головою С. Кунчик, вимагає від місцевої влади демонтувати пам'ятник ідола більшовизму Ульянова-Леніна. Звернення до райради підтримали ще шість районних організацій та партій національно-патріотичного спрямування.

Прес-служба РО КУН

ШАНОВНІ СПІВВІТЧИЗНИКИ! ВСТУПАЙТЕ І ПІДТРИМУЙТЕ ВСЕУКРАЇНСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ «ЗА УКРАЇНУ! ЗА ЮЩЕНКА!», ПОЧЕСНИМ ГОЛОВОЮ ЯКОГО Є ВІКТОР ЮЩЕНКО

Інформаційне повідомлення

12 лютого 2004 року Конгрес Українських Націоналістів підписав Угоду про співпрацю з Всеукраїнським об'єднанням «За Україну! За Ющенка!».

В Угоді сказано:

1. Загальні засади

Виходячи з необхідності термінової та докорінної зміни економічної та суспільно-політичної ситуації в Україні, важливості виборів Президента України у жовтні 2004 року як переломного моменту в історії нашої держави, що визначить подальшу долю кожного громадянина України, розуміючи, що Україні необхідна консолідація сил, які сповідують демократичні традиції європейського управління і розвитку, та з метою створення умов для захисту законних соціальних, економічних, творчих, вікових, національно-культурних та інших спільних інтересів членів Сторін, Сторони домовились про наступне:

2. Мета співпраці

Об'єднання зусиль Сторін з метою сприяння розбудові громадянського суспільства в Україні та заможної Української держави шляхом:

2.1. *Демократизації всіх сфер життя українського суспільства, сприяння прозорості та моральності дій влади;*

2.2. *Захисту парламентаризму та Конституції України;*

2.3. *Забезпечення національної безпеки, захисту прав та свобод громадян України.*

3. Методи співпраці

Залучення громадян України до співпраці на вищевказаних засадах шляхом інтенсивної розбудови Всеукраїнського громадського об'єднання «За Україну! За Ющенка!».

Керівництво Конгресу Українських Націоналістів звертається до керівників регіональних структур Конгресу, членства, прихильників та симпатиків Конгресу із закликом активно вступати до Всеукраїнського об'єднання «За Україну! За Ющенка!» та сприяти розбудові й діяльності цієї громадської організації.

Конгрес-інформ

Витяги зі Статуту

СТАТУТ

Всеукраїнського об'єднання "За Україну! За Ющенка!"

1. Загальні положення

1.1. Всеукраїнське об'єднання "За Україну! За Ющенка!" (надалі "Об'єднання") є всеукраїнською неприбутковою громадською організацією, яка об'єднує громадян України на основі спільності інтересів для реалізації мети та завдань, передбачених цим Статутом.

1.2. Об'єднання створюється і діє у відповідності до Конституції України, Закону України "Про об'єднання громадян», інших законів України та цього Статуту.

1.3. Об'єднання поширює свою діяльність на територію всієї України.

1.4. Об'єднання має відокремлене майно, самостійний баланс, рахунки в установах банків та інші реквізити з власною назвою.

1.5. Об'єднання має власну символіку.

1.6. Об'єднання будує свою роботу на принципах законності, добровільності, самоврядування, рівності прав його членів.

1.8. Діяльність Об'єднання є гласною. Об'єднання регулярно обнародує інформацію про свою діяльність.

1.11. Місцезнаходження вищих статутних органів Об'єднання: м.Київ, вул. Ярославів Вал, 9, другий поверх.

2. Мета, завдання та напрями діяльності

2.1.Метою Об'єднання є сприяння задоволенню та захисту законних соціальних, економічних, творчих, вікових, національно-культурних, спортивних та інших спільних інтересів членів Об'єднання.

2.2. Основними завданнями Об'єднання є:

- сприяння згуртуванню широких громадських кіл задля реалізації конституційних прав і свобод людини;

- залучення громадян до участі у суспільно-політичному житті України, сприяння підвищенню їх громадської активності;

- сприяння культурному відродженню українського народу та духовному збагаченню особистості, всебічному розвитку культури, традицій та звичаїв, відродженню історичної пам`яті та національної свідомості;

- сприяння членам Об'єднання у здійсненні науково-просвітницької діяльності, правової освіти громадян;

- сприяння членам Об'єднання у роз'ясненні внутрішньої і зовнішньої політики Української держави, шляхів та перспектив здійснення політичних, економічних та соціальних реформ;

- сприяння проведенню в Україні демократичних перетворень.

2.3. З метою виконання завдань і цілей, визначених цим Статутом, Об'єднання в установленому чинним законодавством порядку:

- створює інформаційну базу Об'єднання, надає членам Об'єднання безкоштовну правову та іншу допомогу;

- бере участь у політичній діяльності, може проводити масові заходи;

- у випадках, передбачених чинним законодавством, делегує своїх членів до складу представницьких органів;

- сприяє розвитку дослідницької мережі з наукових проблем, розробці проектів програм економічного та соціального розвитку в регіонах;

- сприяє реалізації національної та регіональних програм підтримки малого та середнього бізнесу;

- через засоби масової інформації здійснює пропаганду та популяризацію досягнень членів Об'єднання, розповсюджує інформацію і пропагує свої ідеї та цілі;

- організовує проведення свят, виставок, фестивалів, виступів, лекцій тощо;

3.Членство в Об'єднанні

3.1.Членство в Об'єднанні є фіксованим, індивідуальним.

Членами Об'єднання можуть бути особи, які досягли 14 років.

Бажаючим вступити до Об'єднання необхідно заповнити заяву відповідно до поданого зразка та надіслати її за адресою: 01034, м.Київ, а/с 148

До ________________________________ осередку
назва осередку (сільського, міського)
____
(району)
____
(області)
Всеукраїнського Об'єднання
"За Україну! ЗаЮщенка!"
____
____
(прізвище, ім'я, по батькові)

ЗАЯВА

Прошу прийняти мене в члени **Всеукраїнського Об'єднання "За Україну! За Ющенка!"**

Зі Статутом Об'єднання ознайомлен... визнаю і зобов'язуюсь його виконувати.

"___" ________2004 р. ________________
(дата подачі заяви) (особистий підпис)

Рішення: ________________________
____
"_____" ________________________
___" ________2004 р. ______________
(дата розгляду заяви) (підпис)

ГЕРМАНІВКА - СЛАВНЕ УКРАЇНСЬКЕ СЕЛО

Свято-Миколаївська церква та пам'ятник жертвам голодомору 1933 року

На березі річки Красної, на Обухівщині, в оточенні старовинних валів, у розлогій долині з розкішними ставками, розташоване стародавнє село Германівка, що недавно відзначило своє 900-ліття.

Історія села криється в глибинах епохи бронзи, коли наші предки поклонялися богу родючості й шлюбу Гермонію. Від цього й назва Германівка.

Дослідити історію села взявся сільський голова Анатолій Шафаренко з однодумцями. Завдяки їхнім зусиллям в селі відкрито 14 пам'ятників історії і культури, встановлено 10 меморіальних дощок. Це, насамперед, перший в Україні пам'ятник гетьманові Івану Виговському (скульптори М. Горовий та О. Фурман). У приміщенні колишньої мануфактурної лавки, що була побудована ще у 1902 році, відкрито історичний музей, який за шість років відвідали понад 20 іноземних делегацій і біля 12 тисяч громадян України. В одному із приміщень музею функціонує церковно-парафіяльна школа УПЦ КП. Поставлено також пам'ятники на честь переможних боїв Б. Хмельницького восени 1651 р., жертвам татарського набігу на Германівку 9 квітня 1711 р. (тоді було забрано в ясир близько 5 тисяч германівців).

Реставровано Свято-Миколаївську церкву та поставлено біля неї пам'ятник жертвам голодомору 1932-1933 рр., хрест на полковницьких могилах у пам'ять козацьких дипломатів П. Верещаки і С. Сулими, які загинули на Чорній раді в Германівці 11 вересня 1659 р.

У реставрованому приміщенні колишнього народного училища, побудованому в 1909 р. за проектом відомого архітектора В. Ніколаєва, відкрито школу мистецтв. Її учні разом з викладачами навчають дітей різдвяних колядок та щедрівок, козацьких пісень, розпису великодніх писанок. На сцені Українського дому вони провели вечір, присвячений пам'яті славного козацького гетьмана С. Наливайка, вшанували пам'ять свого земляка Л. Коваленка в Будинку НСПУ; провели вечори-реквієми на честь славних земляків: А. Михайлюка, К. Трохименка, І. Войтенка, братів Гетьманів.

У Германівці відкрито першу на Київщині сільську гімназію. Комп'ютери для неї і підключення до „Internet" здійснено за рахунок меценатів А. Бровченка, В. Кононенка, О. Руських та В. Руських.

При гімназії відкрито філіал профтехучилища. Очолює гімназію п. Л. Йолкіна, соратник сільського голови. У школі існує система козацького виховання, основою якої є козацька республіка, що складається з загонів козачат (2-4 кл.), джур (5-8 кл.) та молодих козаків (9-11 кл.). Разом з учнями і вчителями київських шкіл №235 і №79 германівські школярі і вчителі проводять спільні свята Покрови, одноденні й багатоденні козацькі походи на човнах, спортивні змагання, екскурсії.

Є у селі кав'ярня „Мар'яна", так тут називався шинок за часів Б. Хмельницького.

Про Германівку і її людей видано 9 книжок! Але краще все-таки побачити це старовинне славне українське село.

20 червня 2002 р. китайська делегація приїхала в Германівку, щоби вручити сільському голові А. Шафаренку, про діяльність якого вони дізналися із «Internet", іменну золоту медаль Спілки журналістів Китаю.

Голова Конгресу Українських Націоналістів, народний депутат Олексій Івченко 20 лютого 2003 року на відкритті музею освіти в Германівці сказав: «Таким людям, як Анатолій Шафаренко, держава повинна надавати широке поле діяльності. Але це станеться тоді, коли в Україні буде обрано українського президента і український уряд».

Все, що робиться в Германівці, спрямоване на те, щоби розбудити національну свідомість і самоповагу, відродити забуте і втрачене.

Марія Чепіжко

Не будьмо байдужі

В центрі Маріуполя на фасаді будинку „Азовгіпромезу" висить дошка з абревіатурою „СССР". Ця вивіска - не тільки вияв неповаги до нашої держави, але й неповага до власної фірми, яка таким чином або рекламує свою фінансову неспроможність виготовити нову дошку, або демонструє байдужість до свого ділового іміджу.

Безперечно, всі, хто живе в Україні, повинні сприяти зміні чужої нам символіки, атрибутики і назв, у тому числі вулиць, майданів тощо. І не просто сприяти, але насамперед виконувати чинне законодавство. Ніхто не відміняв указу Президента України від 1993 р. про зняття символіки тоталітарного режиму.

Збереження її негативно впливає на свідомість громадян, а у дітей формується хибне сприйняття історії власної держави. Як пояснити, чому бовваніють пам'ятники катам українського народу (Леніну, Дзержинському, Артему, Котовському і т.п.), а їхні прізвища увічнено у назвах вулиць міста? При такому стані речей через 10-15 років ми матимемо аморфне середовище. Прошу всіх, кому не байдужа доля України, всіма зусиллями намагатися позбутись у своєму місті, селі пам'ятників комуністичним лідерам.

Віктор Кодима

ЗВЕРНЕННЯ

Дорогі брати і сестри!

Минуло п'ять років з того часу, як наша громада розпочала своє служіння у селянській хатині. Одночасно ми розпочали будівництво невеликого храму. Протягом цих років, незважаючи на спротив Московського патріархату і матеріальні труднощі, нам вдалося звести стіни, а наприкінці 2003 р. - покрити храм. Ось мають розпочатися внутрішні роботи, для яких нам потрібно 10 тис. грн.

Село Петрик невелике, близько 250 дворів, розділене на п'ять конфесій, крім цього із кожним днем погіршується матеріальне становище людей. Протягом п'яти років наші вірні доклали багато зусиль, щоб збудувати храм, та, на жаль, зібрати потрібну суму для того, щоб повністю закінчити будівництво, неможливо.

Ми звертаємось по допомогу до всіх українців, яким не байдужа доля української церкви, хто не на словах, а на ділі підтримує і прагне національно-духовного відродження Української держави. Звертаємось до священиків та вірних православних і греко-католицьких парафій з проханням пожертвувати для нашого храму вживані церковні речі: ризи, хоругви, богослужбові книги та інші предмети церковного вжитку. Будемо вдячні всім за найменшу пожертву. Віримо, що церква у селі Петрик стане окрасою Літинщини і ще одним джерелом духовності Поділля.

Листи та пожертви просимо надсилати на адресу:

Парафія УПЦ Київського патріархату, священик о. Василь Дида, с. Петрик, Літинський р-н, Вінницька обл., Україна, індекс – 22362
Або на рахунок: р/р 2600631216358, МФО 302076, Літин, Ощадбанк Код 26030323

ПОБИТО СВЯЩЕНИКА

Прихильниками УПЦ Московського патріархату у селі Мирне Біляївського району Одеської області жорстоко побито 7 лютого Андрія Савицького – настоятеля місцевого Свято-Успенського храму Української Православної церкви Київського патріархату.

Московський патріархат робив неодноразові спроби відібрати цей храм у вірних УПЦ КП.

Від кількох ударів Андрій Савицький втратив свідомість, але його не припиняли бити... В Одесі „швидка допомога" завезла священика до клінічної лікарні №11, де і було зафіксовано важкі рани на голові та тілі...

Прес-служба Одеської ОО КУН

ЦІЛИТЕЛЬ У КАРПАТАХ

Автобус з Івано-Франківська летів трасою через Богородчани прямо на Гуту. Але я не спішив на зустріч з президентом, а зупинився в селі Дзвиняч. Тут мене прийняв народний лікар Юліан Мечиславович Конечний. Він – цілитель від Бога, виліковує від багатьох хвороб. До нього звертаються люди з усієї України. А лікує він травами з Карпат, бо ті трави мають лікувальні властивості. Є камені у нирках? Не буде їх, без операції. Є аденома? Не буде аденоми, без операції. Я не можу перерахувати всіх хвороб, які лікує народний лікар Юліан Конечний. А телефон до нього: 8-0347-30-424.

Юліан Конечний - єдиний маг на всі Карпати. І я дуже радий, що з ним зустрівся. Мені 77 років, а я став таким, ніби мені сьогодні 27.

Іван Кассала,
м. Камінь-Каширський, Волинська обл.

ФОРПОСТ-1 НА ЗАХИСТІ ЗДОРОВ'Я

Українським вченим Анатолієм Павленком, академіком Міжнародної академії біоенерготехнологій, кандидатом технічних наук розроблено пристрій «Форпост – 1», який є безпечним і ефективним засобом профілактики професійних захворювань користувачів персональних комп'ютерів, радіолокаційної, лазерної і копіювальної техніки, телевізорів, мобільного зв'язку, електронної і побутової техніки.

Пристрій зручний і простий в експлуатації. Щоб захистити себе від шкідливого впливу геопатогенних зон і підвищеного фону електромагнітних випромінювань, досить розмістити його на відстані 10-15 см перед працюючим монітором, телевізором, НВЧ-піччю і т.д.

Він не вимагає джерела живлення, не створює перешкод у роботі моніторів, телевізорів і іншої електронної техніки.

Докладніша інформація про захисний пристрій - на сайті: www.spinor.kiev.ua та в книзі А.Р. Павленка „Комп'ютер, TV і здоров'я". Тел: (044) 452-88-66.

Василь Цвяховський

Загальні анкетні дані:

1. Дата народження ______________________
(число, місяць, рік)

2. Освіта ______________________
____
(середня, середня спеціальна, вища, коли і який навчальний заклад закінчив)

3. Спеціальність за освітою ______________

4. Місце роботи ______________________
____
(повна назва підприємства чи установи)

5. Посада ______________________

6. Домашня адреса ______________________

7. Телефон (дом.) ________ (роб.) ________

8. Членство в інших організаціях ____________
____

9. В яких напрямках діяльності бажаєте приймати участь ______________________
____

Паспортні дані: серія _____ № _________

Виданий "____" ______________________

"___" __________2004 р. ________________
(особистий підпис)

А ВИ ЧУЛИ ?

Хто знущається над Державним Гімном України?

Шановна редакціє!

Звертаюся до вас від імені громадсько-політичного об'єднання Білоцерківщини «Родина», в яке входять районні організації КУН, ПРП, Всеукраїнське Братство ОУН-УПА, ВОВ, СОУ, НСПУ, ВЛУЖ, ВПТ ім. Гр. Ващенка, „За нашу Україну" та інші. Ми вкрай обурені порушенням статті 20 Конституції України, яка гласить, що слова й музика Державного Гімну України затверджені законом, що приймається не менш як двома третинами від конституційного складу Верховної Ради України. Як відомо, у вірші П. Чубинського в слові „Україна" букву „а" замінено на „и", а тому звучить:

Ще не вмерла України
ні слава, ні воля,
ще нам браття-українці,
усміхнеться доля.

Десь приблизно два місяці тому в словах Державного Гімну України, який виконується в звичайні робочі дні два рази на добу по національному радіо, я почув заміну слова „українці" на „в Україні", тож заміна, звучить так:

Ще нам, браття, в Україні
усміхнеться доля.

Ми протестуємо проти такого свавілля влади і через часопис «Нація і держава» вимагаємо від президента та інших владних структур знайти винних у глумлінні над Гімном України та порушенні чинної Конституції.

Петро Саноцький, голова РО КУН

УРОКИ ІСТОРІЇ

Якби 12 лютого ви завітали до Будинку вчителя на "урочисту академію до 85-річчя закону про автокефалію Української Православної Церкви", то побачили б символ нашого теперішнього буття: в історичному будинку, де вирішувалась доля нашої державності (до речі, саме в тому вестибюлі, куди приходили записуватись до Студентського куреня майбутні герої-крутянці), нині висіли шуби, пальта, светри, продавці закликали купити різні креми, парфуми - одне слово, "Ярмарок краси" до дня Святого Валентина. А продершись через натовп, ви зайшли б у майже порожню залу, в якій самотньо сиділи архієпископ Ігор (Ісіченко, керуючий справами Патріархії УАПЦ), отець Володимир Черпак (УПЦ КП) та ще близько тридцяти присутніх...

Вечір, організований УАПЦ та Центром національного відродження імені С.Бандери, відкрив професор Володимир Сергійчук. Він одразу ж перемкнув увагу від "чистилища" у вестибюлі, увівши в контекст події 1917-1921 років: після повалення самодержавства почався процес духовного відродження народу, коли з новою силою зросло таке, здавалось би, природне прагнення спілкуватись із Всевишнім своєю мовою...

Як говорив перший митрополит УАПЦ Василь Липківський: "Це не якась пуста наша примха, що ми утворюємо свою рідну Українську Церкву, єднаємось в своє рідне Христове братство, Службу Божу правимо на своїй рідній мові... Неповага народу до рідної мови в Церкві тягне за собою й неповагу до самих себе, до своєї нації, нерозуміння своєї національної гідності".

Автокефалія (від грецького "сам собі голова"), тобто незалежність Української Церкви від будь-якої чужої церковної влади, відповідала поглядам тих, хто доріс у державному мисленні до здійснення ідеї державності України.

На жаль, уряд Центральної Ради не відразу збагнув велику консолідуючу роль Церкви. Як наголосив у своєму виступі архієпископ Ігор, тогочасна українська демократія до церковних проблем, як і до військових, ставилась поблажливо, - що й призвело до втрати незалежності... Лише Директорія звертає увагу на проблеми автокефалії - 1 січня 1919 року видає закон про автокефалію. Тодішній уряд не передбачав відокремлення Церкви від держави: було створено міністерство культів, а потім міністерство ісповідань (голова - Іван Огієнко); церкву очолював Синод, склад якого призначався Директорією; держава брала всю церковну адміністрацію на своє повне утримання...

Отець Володимир Черпак розповів про місію Олександра Лотоцького в Константинополі у справі визнання УАПЦ Вселенським патріархом; онук першого митрополита Костянтин Липківський нагадав присутнім про свого великого родича; кобзар Микола Литвин довершив вечір піснею.

...Українська Автокефальна Православна Церква тоді не була визнана Вселенським патріархом. Чому? Бо не збулася УНР. А держава не постала, бо знехтувала свого часу розвитком національної Церкви, наголосив наостанку Володимир Сергійчук. Держава повинна дбати про розвиток Церкви, а Церква, яка гуртує вірних, - стояти на сторожі державності. Адже закон про автокефалію не втратив свого потенціалу й досі - варто лише згадати нещодавню зустріч президентів України і Росії з ієрархом УПЦ Московського патріархату...

Марія Косовська

Сонячний промінчик у село

В Українському Фонді культури відкрилась виставка картин художника Григорія Мацегори, заслуженого діяча мистецтв України, члена Конгресу Українських Націоналістів. Кожен, хто вже відвідав її, зустрівся з українським селом, його людьми, які з філософською задумою і мудрістю дивляться з полотен майстра. Роботи Григорія Мацегори кожному з нас нагадують про те, якого ми роду. Ось лише два записи з книги відгуків про цю виставку: "Твори Григорія Мацегори – це сонячний промінчик в українське село... М. Іщенко, науковець, м. Канів"; "Шановний Григорію! Припали до моєї селянської душі Ваші образи та пейзажі...Істинне мистецтво хвилює кожну чутливу до краси і правди людину. Творіть, світіть незгасаюче. В. Завгородній, заслужений артист України".

На цьому тлі дивним і диким виглядає рішення СХУ (голова С. Чепелик) про виключення Майстра із членів Спілки. Воістину, шлях великих – тернистий...

Конгрес-інформ

МУЖНІЮТЬ ДУШІ ЮНИХ

НАДИХАЮЧИСЬ ЛЮБОВ'Ю, ЯКУ ОКРОПИЛИ КРОВ'Ю КРУТИ

Молоді курсанти і студенти та зовсім юні гімназисти. Їх покликала Україна, на яку сунула скажена північна орда. 29 січня 1918 року під Крутами вони прийняли бій і пішли в безсмертя. Пішли, затримавши ворога на цілу добу, що було важливо, бо в Бресті підписали угоду з УНР, а в Києві змогли придушити більшовицький заколот.

Закінчилася нерівна битва. Комендант Аверкій Гончаренко дав наказ відступати. Вже сутеніло. Чота студентського Куреня вийшла на вогні станції Крути, вже захопленої більшовиками... "Виблюдки пекла" (вислів Людмили Черняхівської-Старицької) мордували, знущалися над молодими лицарями. Найстаршому - Володимиру Шульгину - було 23 роки, наймолодшому - Андрію Соколовському – лише 15.

Володя, як його називали, щойно закінчив природничий факультет Київського університету. Надзвичайно обдарований, він став би видатним ученим. Із студентської аудиторії пішли Олександр Попович, Георгій Полуботок із друзями. Із гімназійних класів Микола Ганкевич, Іван Сорокевич, Євген Тернавський та інші.

В небо, як свідчення нескореності духу, як відсіч ворогам, злетів гімн "Ще не вмерла Україна", заспіваний гімназистом-галичанином Григорієм Пипським, підхоплений усіма. Поруч з Володею був його друг Володимир Наумович. Вони обнялися прощаючись і назавжди зостались в дружніх обіймах. Так їх і поховали на Аскольдовій могилі. Коли в 30-х роках радвлада руйнувала кладовище, дядько В.Наумовича, священик, відкопав уночі труну і перепоховав у родинній могилі на Лук'янівському цвинтарі. Та ім'я В. Шульгина не було написане, бо воно носило ознаку одіозності (старший брат, Олександр Шульгин, міністр закордонних справ в уряді УНР), і сім'я боялася репресій. Оприлюднили цю сімейну таємницю лише в середині 90-х років. Тоді ж за ініціативи Всеукраїнського жіночого товариства (ВЖТ) ім. О.Теліги було започатковано вшанування пам'яті крутянців на Лук'янівському кладовищі, яке не переплинялося упродовж цих років.

...І ось 29 січня 2004 року стоять біля єдиної правдивої могили крутянців люди. Членкині ВЖТ ім. О. Теліги, учні школи-інтернату № 19 зі своєю вчителькою Зінаїдою Боярчук, члени ОУН, кияни, з данною шани – квітами. В руках дітей горять свічки. Панахиду служить о. Петро Думич, священик УПЦ КП.

Вічна пам'five…Вічна пам'ять…

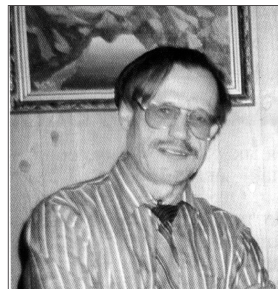
Мітинг пам'яті відкриває членкиня ВЖТ ім. О. Теліги, двоюрідна небога В.Шульгина, письменниця Олена Леонтович. Вона розповіла про подвиг крутянців. Виступають голова товариства Ольга Кобець, член проводу Надія Бугай, науковий співробітник історико-меморіального музею-заповідника "Лук'янівське кладовище" Оксана Борисюк. З проникливим словом вони звертаються до шкільної юні і закликають тримати в серці заповіт героїв Крут. Із добрим, теплим словом згадуються матері крутянців, мужні жінки, які благословили своїх дітей на борню за волю України. Учні Юля Максимова, Олена Кушнір, Артем Костик, Ганна Ковалевська читають вірші, присвячені героям…

А за кілька днів відбулося традиційне вшанування пам'яті українських патріотів у школі-інтернаті № 19 для дітей, хворих на сколіоз (директор Ніна Обертас). Велика актова зала заповнена вщерть. На сцені завмер юнак із нахиленим синьо-жовтим прапором з чорною стрічкою. В глибині сцени - хрест біля могили і дороговказ із написом "Крути". Лунає схвильована розповідь про самовідданий і мужній чин цвіту української молоді (Олена Комишинська, Сергій Симоненко, Євгенія Гайдаєнко, Артем Костик, Аліна Вдовенко), зворушливо співають п'ятикласниці Вероніка Гевко, Тетяна Крамаренко, Марія Горіна. Заносять до зали вінок, загоряються свічки, звучать імена загиблих. Немов даючи обітницю на вірність Батьківщині, діти співають Державний Гімн.

Так відзначили річницю бою під Крутами діти XXI-го століття під орудою авторки сценарію, вчительки української мови й літератури З. Боярчук, в грудях якої б'ється гаряче серце патріотки. І мужніють душі юних, надихаючись любов'ю, яку окропили кров'ю Крути.

Людмила Кочевська,
Олена Леонтович,
Всеукраїнське жіноче товариство ім.О.Теліги

Іскрометний гумор та їдка сатира на життя наше грішне талановитого письменника-гумориста ВЛАДИСЛАВА БОЙКА (літературний псевдонім — ВАСИЛЬ ШУКАЙЛО) — для читачів "НАЦІЇ і ДЕРЖАВИ". Прочитайте, посміхніться і відведіть душу…

СПІВОМОВОЧКИ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ТУСОВОЧКИ

В нас була ясна мета —
виявляється, не та...
Добре, хоч проводирі
залишилися старі!

* * *

Прилетіла галка з саду
та й сіла на вишню.
Обирали нову владу —
Вибрали колишню!

* * *

Як Федот роззявить рот,
Зразу видно — патріот.
Гнат - ще більший патріот,
бо у нього більший рот!

* * *

В "Спорттоварах"
Клим-боксер
глип на ціни — брик і вмер.
Це тобі, брат, не на рингу,
а на нашім вільнім ринку!

* * *

Довели нас ті реформи
до 'днієї уніформи:
і панове, і мадами
світять голими задами!

* * *

Українцю! Будь бійцем,
стань до труднощів
лицем!
Бо як блисне гола ця —
хто ж злякається бійця ?!

* * *

Песик ловить
власний хвіст,
поки не замориться…
Так держава наша рідна
з мафією бореться!

НА КРУТИ

Про подвиг крутянців уперше почув різдвяного вечора 1964 року.

Багато років тому до моїх рук потрапила книжка американського письменника українського походження Олекси Кобця "Сходить сонце", присвячена дітям українських емігрантів. Найбільше вразив мене вірш "На Крути". Мелодії до нього не компонував, вона просто вихлюпнулася з душі... Чому? Через кілька років, коли Дмитро Чередниченко подарував мені видану в Каневі книжку братів Варавв (О. Кобця та В. Стеблика) "В тривозі", я дістав відповідь на своє запитання. Та ж співавтор однієї з моїх найкращих пісень Олекса Кобець у далекому 1918-му був слухачем кооперативних курсів Земельного секретаріату Центральної Ради і добровільно зголосився до "Студентського куреня", щоб іти під Крути, на захист юної Української Держави. Але йому наказали охороняти продовольчі склади столиці від червоних грабіжників.

На жаль, нашому так званому національному телебаченню пісня "На Крути" не до шмиги. Але я, коли випадає бодай найменша нагода, співаю людям цю пісню і співатиму, допоки б'ється в грудях моє серце...

Микола Литвин

Музика Миколи Литвина. Слова Олекси Кобця

Надворі холодна, сувора зима,
І вчора сказали у школі:
"Під брами столиці їх сунеться тьма –
Душителів нашої волі..."

Удома дбайливо книжки посклáдав:
"Вернусь – буде час для науки..."
І вперше в житті по-військовому взяв
Військову рушницю у руки.

У матері сліз не було на виду:
Дістала вовняну хустину
І ніжно закутала шию худу:
"Щоб не простудивсь, часом, сину"...

Як бруками рідного міста ступав
(Тричвертімільйонного
міста!)
В загоні ні разу
ніхто не спитав:
"Чому нас іде
тільки триста?"

А там, за Дніпром
– рівнина-рівнина...
І снігу ж... та ой,
понамітало!
І суне зажерлива,
мов сарана,
Ворожа московська навала.

ПІСНІ ВОЛІ

Ні шанців, ні пригорбів для прикриття...
А їх же – по двадцять на брата!
Ой, дорого мусили кожне життя,
Життя українське продати!..

Як леви боролись! Завзяття в серцях...
Чому ж їм набоїв забракло?!
"В багнети!" – і поле Крутянське в снігах
Ворожою кров'ю набрякло.

Чорнів-червонів потолочений сніг,
День славу писав Україні:
Боролись, аж поки останнім поліг
Юнак у вовняній хустині...

24 лютого - 85 років з дня народження Петра Полтави

Легенда повсталої України

„...Концепція Самостійної України, що за її здійснення бореться сьогодні український народ, є, насамперед, виявлення природного прагнення українського народу до самостійного державного існування, притаманного йому від самого початку його історичного існування».

Так писав видатний український публіцист, ідеолог Організації Українських Націоналістів, майор УПА Петро Полтава (Федун).

Народився він 24 лютого 1919 р. у селі Шмирів на Брідщині, що немов загубилося серед лісів та боліт Волині.

Батькові хотілося, щоб син став господарем. Та Петра непереборно тягнуло до науки. Навчаючись у Бродівській гімназії, був найкращим учнем.

Вирішальний вплив на формування світогляду майбутнього ідеолога ОУН мав отець Михайло (Євген Оседца) - відомий духовний композитор, диригент хору "Боян", професор української філології.

В гімназії почалася його свідома праця на ниві національно-визвольних змагань. Разом з односельцями Яцуном та Панасюком він стає членом молодіжного осередку ОУН, читає патріотичні лекції в Шмирові, інших селах.

У 1940 р. всі члени молодіжного осередку були замордовані більшовиками у Золочівській тюрмі. Петро вцілів тільки тому, що був мобілізований у Червону армію, брав участь у фінській війні, а потім воював на совєтсько-німецькому фронті в Карелії. Невдовзі потрапив у німецький полон, з якого вирвався завдяки доброму знанню німецької мови. Продовжив навчання у Львівському медичному інституті. Водночас став організатором Юнацтва ОУН, одним з редакторів видання "Юнак". Передчуваючи, що червона чума таки переможе коричневу, близькі радили Петру податися за кордон. Та він відповідав: «Маємо рідну землю, то чого шукати на чужині?"

Перед новою московською навалою Петро сказав батькам: „Може, вам доведеться потерпіти за нас , то не ремствуйте! Пам'ятайте: ви – українці!"

Взявши з собою вишивану сорочку, він пішов полем до лісу, з сумом оглядаючись на рідне село.

Петрів брат Василь теж став бандерівцем і загинув 26 березня 1945 р. Батькам довелося пройти усі жахи більшовицьких таборів, але пощастило повернутися з холодної Воркути і знайти вічний спокій у рідній землі.

А синові їхньому Петру судилося стати легендою повсталої України.

Довгий час тільки обмежене коло людей знало, хто отой Петро Полтава, чиєю рукою писалися глибокі, проникливі антибільшовицькі статті та листівки, що з захватом читалися у всіх відділах Української Повстанської Армії і ставали ковтком свіжого повітря для українців, уярмлених московитами.

Лише через багато років Провід ОУН у Мюнхені зробив заяву, в якій було сказано, що майор УПА П.Полтава був членом Проводу ОУН, коотпованим членом Української Головної Визвольної Ради, заступником голови Генерального Секретаріату УГВР, керівником Бюро інформації УГВР і начальником політично-виховного відділу в Головному військовому штабі УПА. Майор УПА Полтава був нагороджений Срібним і Золотим Хрестами Бойової заслуги, медаллю "За боротьбу в особливо важких умовах". Він загинув у бою 22.12.1951 р. на Івано-Франківщині.

Творчість Петра Полтави - то неоцінений духовний скарб, який сьогодні, на жаль, майже не відомий українському народові. В статті "Безпосередньо за що ми ведемо наш бій" (1949) він відстоював погляд, що організоване підпілля і повстанська боротьба оберігають націю від капітуляції в роки сталінського терору і в майбутньому спричиняться до мобілізації широких народних мас.

А ось що писав Петро Полтава про устрій держави, яку мають збудувати українські націоналісти:

"Концепція Самостійної України - це концепція такого суспільного ладу в майбутній Українській Державі, за якого не існуватиме експлуатація (визиск) людини людиною. Цей лад буде спиратися на національно-державну і кооперативну власність у промисловості, банковій справі, торгівлі, на національно-державну власність на землю при індивідуальному або кооперативному, в залежності від волі населення, землекористуванні".

На превеликий жаль, ті, хто сьогодні перебуває біля державного керма в Україні, ведуть її протилежним курсом. Мета корумпованих прихватизаторів одна: знищити не лише нашу економіку, культуру, а й пам'ять про наших духовних світочів. Український читач знайомий лише з працею Петра Полтави „Хто такі бандерівці і за що вони борються" (ВФ „Відродження", м. Дрогобич). Не даремно ж праці Петра Полтави, видані в Мюнхені 1959 року під назвою "Збірка підпільних писань", досі не перевидані в Україні, як і спадщина багатьох інших наших світочів.

Та, як писав Петро Полтава, "український народ ніколи не перестане боротися, хоча б навіть це коштувало йому найбільших жертв і хоча б проти себе він мав увесь світ".

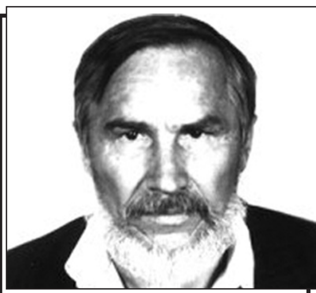
Вслухаймося у голос Петра Полтави, застановімося. Ці думки, передбачення й висновки кристалізувалися ним у суворих умовах підпілля десятки років тому, а як по-сучасному звучать нині!

Із надзвичайним оптимізмом передбачав Петро Полтава наш світлий день, коли писав про соратників, „смерть яких сьогодні, хоч як це не парадоксально, означає, що наша повна перемога буде вже завтра".

Василь Заєць

Вечір пам'яті Анатолія Лупиноса

***Ми випрягли волів, перевернули плуга,
Сідлаємо коней та гостримо списи,
Відкинули жалі, згадали всі наруги,
Прости нас, Господи, помилуй і спаси,
Волога цвіль європ лоскоче наші ніздрі,
Спекотних азій тлін судомить рамена,
Чекає бій, все решта буде після.
Життя триває, точиться війна.***

З цього вірша 10 лютого в Будинку НСПУ розпочався вечір пам'яті видатного українського громадського діяча Анатолія Лупиноса.

Спогадами про Лупиноса поділилися голова Спілки політв'язнів і репресованих Є. Пронюк, народні депутати А. Шкіль, С. Хмара, в'язень сумління Р. Зайченко та інші. Вечір закінчився улюбленою піснею Анатолія „Неопалима купина", яку виконав під гітару А. Бондаренко.

Анатолій Лупиніс народився 1937 р. в с. Новоолександрівка Донецької обл. У 1956 р., коли російські війська увійшли до Будапешту, став організатором студентських виступів під гаслом „Руки геть від вільної Угорщини!", за що і був заарештований. 1957 р. за організацію таборових заворушень Анатолія засудили на 10 років ув'язнення, які він провів у Володимирській в'язниці. 1967 р. Лупиноса винесли з в'язниці на руках, позаяк обиди вві ноги були паралізовані. Завдяки тривалим тренуванням, Анатолію вдалося відновити дієздатність ніг.

22 травня 1971 р. на сходинах біля пам'ятника Шевченку в Києві він знову був заарештований КГБ. Цього разу Анатолія затримали за його власні вірші про долю України. Лупиноса відправляють до дніпропетровської „спецпсихушки", де він відбуває довгі 12 років ув'язнення. Його не зламали і в „спецсихушці". У 1983 р. він виходить на волю і відразу ж включається в підпільну боротьбу.

У своїх спогадах Лупиніс із посмішкою згадував, як тікав від переслідування: „**КДБ було досить важко за мною устежити, адже я сам не знав, що робитиму і куди піду. Бувало, приходив на вокзал без речей і за десять хвилин до відправлення сідав на потяг. На наступній станції пересідав на інший. Так і збивав КДБ зі сліду**".

Лупиніс, бажаючи легалізувати боротьбу за незалежність, створив „Зелений світ", „Меморіал".

1990 р. Анатолій Лупиніс організовує реєстрацію людей, які вважають себе громадянами окупованої Української Народної Республіки. За декілька місяців було зібрано близько мільйона підписів. У 1991 р. Лупиніс об'єднує декілька радикально налаштованих партій і організацій в Українську Національну Асамблею. Його основною справою стає захист українських військовослужбовців, які лишилися за межами України. Він розпочав кампанію за повернення українських військовиків з гарячих точок. В 1992 р. на Хрещатику декілька тисяч солдатів і офіцерів, які повернулися на батьківщину, склали присягу Україні.

З початком кавказьких війн Анатолій бере активну участь у залагодженні конфліктів між воюючими сторонами. Серед його друзів – Гамсахурдія, Шеварднадзе, Басаєв, Масхадов, Дудаєв...

Анатолій Лупиніс помер у лікарні на 62-му році життя. Його поховано на Байковому цвинтарі, поряд з загиблими друзями і побратимами. Провівши більше третини життя за гратами, Лупиніс ніколи не вважав себе політв'язнем, але гордо називав себе «військовополоненим». Він лишив по собі близько десяти створених ним організацій, талановиті вірші. В рідному селі на його честь названо вулицю.

Анатолій Лупиніс не пішов від нас. Його ідеї будуть вічно жити у споминах Української Нації.

Андрій Куліш

КРОСВОРД

1		2		3		■	4	5		6		7
	■		■		■	8	■		■		■	
9					■		■	10				
	■		■	11	12		13		■		■	
14			15	■		■		■	16			
	■	■	17							■	■	
■	18			■		■		■	19			■
20	■	■	21							■	■	22
23		24		■		■		■	25	26		
	■		■	27		28		29	■		■	
30					■		■	31				
	■		■		■		■		■		■	
32						■	33					

Горизонтально:

1. Карбувальний інструмент. 4. Амулет, ладанка, символ, що має чудодійну силу. 9. Порода собак. 10. Вершина у Чорногірському хребті. 11. Гармонійне поєднання звуків. 14. Антипод низу. 16. Буддійський чернець. 17. Круговерть. 18. Засоби масової інформації. 19. Спадковий титул у Британії. 21. Важка інфекційна хвороба. 23. Кислотний розчин, кулінарний компонент. 25. Натрієва сіль вугільної кислоти. 27. Місце стоянки літаків. 30. Геометрична фігура. 31. Важка недуга. 32. Високий з похилим верхом стіл у церкві. 33. Позбавлення життя як покарання.

Вертикально:

1. Північно-східна столиця. 2. Розділ поеми "Гайдамаки". 3. Умовний позитивний ореол. 5. Народний поет у древніх кельтів. 6. Приміщення на судні. 7. Тропічний соковитий плід. 8. Особисте "Я". 12. Стрілецька зброя. 13. Авторські пояснення в тексті. 15. Частина тіла деяких тварин. 16. Удар по щоці. 20. Звукова одиниця мови. 22. Рід рослин родини сапотових. 24. Опіка, патронат. 26. Керівництво. 27. Містечко в Ломбардії. 28. Герой поеми Т.Шевченка "Єретик". 29. Водяна рослинність.

Кросворд склав ***Ігор Данилиха***, голова секретаріату ЛОО КУН

Від редакції: п'ятеро читачів, які першими надішлють до редакції правильні відповіді на кросворд, отримають в дарунок книгу С. Грабовського "Що принесла Україні Переяславська рада?". Успіхів вам!

Відповіді до кросворду з № 5

Горизонтально: 1. Долуд. 4. Федак. 7. Оса. 8. Ремез. 9. Канал. 10. Арт. 12. Рука. І5. Крам. 17. Во. І8. По. 19. Саке. 22. Друг. 25. Лун. 27. Слива. 28. Орден. 29. Душ. 30. Отава. 31. Автор. **Вертикально:** 1. Дюрер. 2. Лемик. 3. Доза. 4. Факт. 5. Динар. 6. Килим. 11. Ра. 13. УПА. 14. Аве. 15. Код. 16. Азу. 19. Сусло. 20. Книга. 21. Су. 23. Редут. 24. Гонор. 25. Лада. 26. Ноша.

НАЦІЯ і ДЕРЖАВА Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!

НАШІ КОРПУНКТИ

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Коров'яковський Анатолій	(05693) 7-59-76
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 22-56-09
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Лупаков Євген	(044) 253-32-30, (8-067) 769-47-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-28-81
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 2-39-35, 2-40-97
Львів	Вовк Михайло	(0322) 35-12-48
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Карнаух Олександр	(0532) 58-86-51
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Бутенко Анатолій	(0542) 32-02-59
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 29-57-78
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 6-95-85
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лупул Іван	(0372) 54-42-88
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81